Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 4. septembra 2014 [1]

Vec C–336/13 P

Európska komisia
proti

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH

„Odvolanie — Rozhodnutie Komisie o vrátení finančnej pomoci — Zrušenie rozhodnutia Všeobecným súdom — Vykonanie rozsudku — Výpočet úrokov zo sumy, ktorá má byť vrátená“

I – **Úvod**

1. Rozhodnutím zo 4. augusta 1992 Európska komisia poskytla spoločnosti IPK International – World Tourism Marketing Consulatants GmbH [2] finančnú pomoc vo výške 530 000 ECU na projekt vytvorenia databázy údajov. Prvá časť finančnej pomoci, vo výške 318 000 ECU, bola vyplatená v januári 1993.

2. Keďže Komisia zastávala názor, že finančná pomoc bola poskytnutá neoprávnene, zrušila rozhodnutím prijatým 13. mája 2005 [3] rozhodnutie o poskytnutí finančnej pomoci a následne 4. decembra 2006 prijala rozhodnutie o vrátení, na základe ktorého IPK 15. mája 2007 vrátila sumu vo výške 318 000 eur, zvýšenú o úroky z omeškania.

3. IPK podala žalobu proti rozhodnutiu z 13. mája 2005 a Všeobecný súd Európskej únie rozsudkom IPK International/Komisia (T-297/05, EU:T:2011:185), vydaným 15. apríla 2011 [4], toto rozhodnutie zrušil z dôvodu, že nebola rešpektovaná premlčacia lehota uplatniteľná na konanie o spornej nezrovnalosti.

4. Na účely vykonania tohto rozsudku Komisia listom zo 14. októbra 2011 prijala a oznámila spoločnosti IPK rozhodnutie [5] týkajúce sa zaplatenia celkovej sumy vo výške 720 579,90 eura, z čoho 530 000 eur predstavuje istinu finančnej pomoci, 31 961,63 eura predstavuje úroky z omeškania zaplatené spoločnosťou IPK a 158 618,27 eura predstavuje „kompenzačné“ úroky, ktorých sadzba bola stanovená Komisiou vo výške zodpovedajúcej sadzbe uplatňovanej Európskou centrálnou bankou [6] a Európskym menovým inštitútom, predchodcom ECB pre hlavné refinančné operácie.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.
2 — Ďalej len „IPK“.
3 — Ďalej len „rozhodnutie z 13. mája 2005“.
4 — Ďalej len „rozsudok z 15. apríla 2011“.
5 — Ďalej len „sporné rozhodnutie“.
6 — Ďalej len „ECB“.

5. Návrhom doručeným 22. decembra 2011 podala IPK žalobu o neplatnosť smerujúcu proti spornému rozhodnutiu a Všeobecný súd rozsudkom IPK International/Komisia (T-671/11, EU:T:2013:163)[7] toto rozhodnutie zrušil v rozsahu, v akom sa suma úrokov, ktoré sa majú podľa tohto rozhodnutia zaplatiť spoločnosti IPK, obmedzuje na sumu 158 618,27 eura.

6. V súčasnosti Súdny dvor rozhoduje o odvolaní, ktoré proti tomuto rozsudku podala Komisia. Toto odvolanie nastoľuje v podstate otázku povahy výšky a dĺžky trvania úrokov zo súm, ktoré musí Komisia zaplatiť alebo vrátiť spoločnosti IPK z dôvodu zrušenia rozhodnutia z 13. mája 2005.

7. V týchto návrhoch navrhujem, aby Súdny dvor tomuto odvolaniu čiastočne vyhovel.

8. Tvrdím totiž, že Všeobecný súd sa tým, že rozhodol, že úroky z omeškania sa majú vypočítať na základe dlžnej istiny zvýšenej o kompenzačné úroky, ktoré boli dovtedy dosiahnuté, dopustil nesprávneho právneho posúdenia vzhľadom na to, že predchádzajúce úroky boli úrokmi z omeškania a nie kompenzačnými úrokmi, čo odôvodňuje čiastočné zrušenie napadnutého rozsudku.

9. Navrhujem Súdnemu dvoru, aby sám s konečnou platnosťou o tejto otázke rozhodol tak, že určí, že úroky z omeškania musia byť vypočítané len na základe istiny pohľadávky.

II – **Napadnutý rozsudok**

10. IPK na podporu svojej žaloby pred Všeobecným súdom uviedla jediný žalobný dôvod pozostávajúci z dvoch častí založený na porušení článku 266 ZFEÚ, v ktorom tvrdila, že sa Komisia dopustila nesprávneho právneho posúdenia, na jednej strane tým, že stanovila sadzbu kompenzačných úrokov, ktoré mali byť zvýšené o 2 body vo vzťahu k úrokovej sadzbe ECB pre hlavné refinančné operácie, a na druhej strane tým, že nevypočítala úroky z omeškania, hoci tie mali plynúť odo dňa vyhlásenia rozsudku 15. apríla 2011 a mali byť vypočítané z celkovej výšky pohľadávky zvýšenej o kompenzačné úroky.

11. Všeobecný súd napadnutým rozsudkom prijal obidve časti žalobného dôvodu uvádzaného spoločnosťou IPK, a teda tejto žalobe vyhovel.

12. Všeobecný súd v tomto zmysle najskôr v bode 34 napadnutého rozsudku uviedol, že z rozsudku z 15. apríla 2011 nevyplýva pre Komisiou žiadna povinnosť vrátiť predmetnú finančnú pomoc spoločnosti IPK, pretože Všeobecný súd v tomto rozsudku potvrdil vecné zistenia uvedené v rozhodnutí z 13. mája 2005 týkajúce sa nezrovnalostí, ktorých sa dopustila IPK a ktoré v zásade odôvodňujú zrušenie predmetnej finančnej pomoci, a obmedzil sa na zrušenie uvedeného rozhodnutia z dôvodu, že Komisia nerešpektovala príslušnú premlčaciu lehotu. Všeobecný súd na základe týchto zistení dospel k záveru, že sporné rozhodnutie predstavuje „jediný právny základ predmetnej hlavnej pohľadávky“.

13. Navyše, pokiaľ ide o kompenzačné úroky, Všeobecný súd v bode 36 napadnutého rozsudku pripomenul, že na základe ustálenej judikatúry[8] je bez ohľadu na presné označenie týchto úrokov potrebné ich vždy vypočítať na základe sadzby stanovenej ECB pre hlavné refinančné operácie zvýšenej o 2 body. Všeobecný súd dodal, že toto paušálne zvýšenie sa uplatňuje na všetky prípady bez toho, aby

7 — Ďalej len „napadnutý rozsudok“.

8 — Všeobecný súd citoval bod 64 rozsudku Corus UK/Komisia (T-171/99, EU:T:2001:249), body 130 až 132 rozsudku AFCon Management Consultants a i./Komisia (T-160/03, EU:T:2005:107), ako aj body 29 a 77 až 80 rozsudku Idromacchine a i./Komisia (T-88/09, EU:T:2011:641).

bolo potrebné konkrétne zisťovať, či je toto zvýšenie odôvodnené s ohľadom na znehodnocovanie meny v členskom štáte, v ktorom má veriteľ sídlo, počas príslušného obdobia, a následne v bode 38 dodal, že spomínané paušálne zvýšenie úrokovej miery vychádza zo snahy za každých okolností sa vyhnúť bezdôvodnému obohateniu.

14. Na základe toho dospel Všeobecný súd v bode 39 napadnutého rozsudku k záveru, že Komisia nesprávne nezvýšila úrokovú sadzbu kompenzačných úrokov.

15. Nakoniec, pokiaľ ide o úroky z omeškania, Všeobecný súd v bode 41 napadnutého rozsudku pripomenul „ustálenú judikatúru, v ktorej sa uznáva bezpodmienečná povinnosť Komisie zaplatiť úroky z omeškania najmä v prípade, ak sú splnené podmienky mimozmluvnej zodpovednosti Únie, a to za obdobie po vyhlásení rozsudku, v ktorom sa tak konštatuje…, ako aj v prípade vrátenia plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu v nadväznosti na zrušujúci rozsudok…“. Po tom, ako Všeobecný súd uviedol, že žiadne z tvrdení uvedených Komisiou neumožňuje vyhnúť sa tejto „základnej povinnosti“ v prejednávanom prípade a po tom, ako uznala, že dlhuje úroky z omeškania, ktoré je povinná zaplatiť od vyhlásenia rozsudku z 15. apríla 2011, čo bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania, dospel Všeobecný súd k záveru, že Komisia bola povinná spolu s dlžnou hlavnou pohľadávkou uznanou v spornom rozhodnutí zaplatiť aj úroky z omeškania, ktoré sa vzhľadom na spoločnú dohodu účastníkov konania v tomto bode počítajú od vyhlásenia rozsudku z 15. apríla 2011, „a to bez ohľadu na skutočnosť, že uvedené rozhodnutie predstavuje jediný právny základ predmetnej hlavnej pohľadávky“.

16. Všeobecný súd v bode 42 napadnutého rozsudku zastáva názor, že úroky z omeškania majú byť vypočítané na základe dlžnej hlavnej sumy zvýšenej o kompenzačné úroky, ktoré boli dovtedy dosiahnuté, vzhľadom na to, že „judikatúra Všeobecného súdu v zásade neumožňuje kapitalizáciu úrokov, a to ani kompenzačných úrokov, ktoré boli dosiahnuté pred vyhlásením rozsudku uznávajúcim existenciu pohľadávky, ani úrokov z omeškania, ktoré [plynú] po vyhlásení tohto rozsudku, Všeobecný súd predsa len nariadil stanoviť úroky z omeškania, na ktoré existuje nárok do úplného zaplatenia, na základe hlavnej sumy pohľadávky zvýšenej o kompenzačné úroky, ktoré boli dovtedy dosiahnuté“. Všeobecný súd dodal, že „tento prístup teda rozlišuje medzi kompenzačnými úrokmi, ktoré majú povahu úrokov pred sporom, a úrokmi z omeškania, ktoré majú povahu úrokov po spore, takže úroky z omeškania musia zohľadňovať celkovú akumulovanú finančnú stratu vrátane straty z dôvodu znehodnocovania meny“.

III – **Odvolanie**

17. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a uložil spoločnosti IPK povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré jej vznikli.

18. IPK navrhuje, aby Súdny dvor toto odvolanie zamietol a aby bola Komisii uložená povinnosť nahradiť trovy konania.

A – *Odvolacie dôvody a tvrdenia účastníkov konania*

19. Komisia svojím prvým odvolacím dôvodom Všeobecnému súdu vytýka, že nezohľadnil judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej kompenzačné úroky slúžia na vyrovnanie inflácie.

20. Podľa Komisie z rozsudku Mulder a i./Rada a Komisia (C-104/89 a C-37/90, EU:C:2000:38, bod 214), ako aj z judikatúry Všeobecného súdu vychádzajúcej najmä z rozsudku Agraz a i./Komisia (T-285/03, EU:T:2008:526, bod 50) vyplýva, že kompenzačné úroky majú nahradiť straty spôsobené znehodnotením meny od vzniku škody, takže musia zodpovedať skutočne zistenej miere inflácie v posudzovanom období v členskom štáte, kde má dotknutá spoločnosť sídlo.

21. IPK tvrdí, že Všeobecný súd na znehodnotenie meny výslovne odkázal, keď konštatoval, že toto znehodnotenie musí byť vyrovnané kompenzačnými úrokmi, že ročná miera inflácie stanovená pre dotknuté obdobie Eurostatom v členskom štáte, v ktorom má veriteľ sídlo, je zohľadnená len na účely zistenia samotného znehodnotenia meny a že toto znehodnotenie meny nie je jediným parametrom pre výpočet kompenzačných úrokov.

22. Komisia svojím druhým odvolacím dôvodom tvrdí, že sa Všeobecný súd odchýlil od judikatúry Súdneho dvora, keď nerozlišoval medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania. Zatiaľ čo skôr uvedené sú určené výlučne na vyrovnanie strát na hodnote majetku veriteľa z dôvodu inflácie, neskôr uvedené majú za cieľ prinútiť dlžníka, aby čo možno najskôr zaplatil svoj dlh, takže sú vo všeobecnosti vyššie než kompenzačné úroky. Vzhľadom na to, že Všeobecný súd v napadnutom rozsudku výšku obidvoch spomínaných druhov úrokov stanovil paušálne na rovnakej úrovni, na toto rozlíšenie neprihliadal.

23. IPK tvrdí, že tento dôvod odvolania, v rozpore s tretím odvolacím dôvodom, nerešpektuje objektívny vecný rozdiel výpočtu obidvoch druhov úrokov, vzhľadom na to, že sa úroky z omeškania nevypočítavajú len na základe dlžnej hlavnej sumy, ale tiež na základe tejto sumy zvýšenej o splatné kompenzačné úroky.

24. Svojím tretím odvolacím dôvodov Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď kapitalizoval kompenzačné úroky a vypočítal úroky z omeškania od 15. apríla 2011.

25. V tomto zmysle Komisia, ktorá svoje úvahy sústreďuje na úroky z omeškania, tvrdí, že ju Všeobecný súd nemôže zaviazať na zaplatenie úrokov so spätnou účinnosťou od vyhlásenia rozsudku z 15. apríla 2011, ktorý povinnosť zaplatiť takéto úroky neukladal. Navyše Komisia kritizuje nesúdržnosť, ktorej sa mal Všeobecný súd údajne dopustiť tým, že nechal úroky z omeškania plynúť od 15. apríla 2011, pričom zároveň rozhodol, že povinnosť vrátenia vyplývala výlučne zo sporného rozhodnutia.

26. IPK zastáva názor, že jediným cieľom rozsudku z 15. apríla 2011 bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z 13. mája 2005 a že skutočnosť, že Všeobecný súd nepreskúmal právne dôsledky vyplývajúce z jeho rozsudku, nezbavuje Komisiu jej povinnosti zaplatiť úroky z omeškania, ako aj kompenzačné úroky. Pokiaľ ide konkrétne o úroky z omeškania, IPK tvrdí, že Komisia v spornom rozhodnutí uznala, že táto povinnosť vyplýva z článku 266 ZFEÚ, a navyše na pojednávaní pred Všeobecným súdom uznala, že je povinná zaplatiť tieto úroky od 15. apríla 2011. Podľa spoločnosti IPK musia byť tieto úroky vypočítané na základe výšky dlžnej hlavnej sumy zvýšené o kompenzačné úroky.

27. Svojím štvrtým odvolacím dôvodom Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že sa v bodoch 34 a 44 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdeniam tým, že nesprávne vyložil sporné rozhodnutie, ako aj rozsudok vydaný vo veci T-297/05 a skreslil skutkový stav.

28. Všeobecný súd zastával v týchto bodoch predovšetkým názor, že sporné rozhodnutie je jediným právnym základom pre dotknutú hlavnú pohľadávku, a teda nie je nutné sa vyjadriť k otázke, či sa Komisia dopustila porušenia článku 266 ZFEÚ tým, že nevyvodila žiadne dôsledky, ktorý vyplývajú z vykonania rozsudku z 15. apríla 2011.

29. Komisia pritom zastáva názor, že toto odôvodnenie je založené na nesprávnom právnom posúdení, pretože v dôsledku zrušenia sporného rozhodnutia bolo pôvodné rozhodnutie o poskytnutí pomoci „opäť účinné“. Navyše je toto odôvodnenie podľa Komisie v rozpore so sporným rozhodnutím, ktoré bolo založené výslovne na článku 266 ZFEÚ, ako aj s rozsudkom z 15. apríla 2011, ktorý sporné rozhodnutie zrušil z dôvodu premlčania, bez toho aby pôvodné rozhodnutie o poskytnutí pomoci vyhlásil za nulitné.

30. IPK síce uznáva, že Všeobecný súd pochybil, keď nevychádzal z článku 266 ZFEÚ, domnieva sa však, že toto nesprávne právne posúdenie nemá vplyv na výpočet úrokov, pretože hoci je tento článok právnym základom sporného rozhodnutia, nevyplýva z toho, že Všeobecný súd mal pri výpočte úrokov zohľadniť protiprávne konanie veriteľa.

31. Piatym odvolacím dôvodom Komisia namieta, že odôvodnenie rozsudku týkajúce sa sadzby kompenzačných úrokov a začiatku plynutia úrokov z omeškania je nedostatočné a rozporuplné. Nedostatočné je preto, že Všeobecný súd neposúdil argumenty Komisie. Rozporuplné je preto, že Všeobecný súd konštatoval, že sporné rozhodnutie je jediným právnym základom pre platbu, a tiež že sa úroky stali dlžnými od vyhlásenia rozsudku 15. apríla 2011.

32. IPK zastáva názor, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je jasné a presné, že nie je rozporuplné a že Všeobecný súd argumenty Komisie posúdil.

33. Vo svojom šiestom odvolacom dôvode Komisia uvádza, že Všeobecný súd porušil zásady, ktoré upravujú bezdôvodné obohatenie, keďže Únia v súčasnosti z dočasne vybraných súm získava len úrokovú mieru vo výške 0,25 %, uplatnenie sadzby pre refinancovanie zvýšené o 2 body, vo výraznej miere ochudobňuje veriteľa z dôvodu menového znehodnotenia a v skutočnosti obohacuje Komisiu. Dodáva, že Všeobecný súd sa na vec pozrel z iného pohľadu a to tým, že konštatoval obohatenie dlžníka, namiesto posúdenia, či došlo k ochudobneniu veriteľa. Podľa Komisie vedie riešenie prijaté v napadnutom rozsudku k priznaniu finančnej výhody veriteľovi, aj napriek tomu, že bol uznaný jeho zlý úmysel.

34. IPK zastáva názor, že úroková miera v súčasnosti uplatňovaná Úniou na prechodne vybrané pokuty nie je relevantná a že za predpokladu, že by táto miera bola rozhodujúca, mala Komisia uviesť, aké úroky v predmetnom období priemerne vybrala.

B – *Posúdenie*

35. Otázka úrokov sa na prvý pohľad javí ako technický a relatívne druhoradý problém, ktorý nevedie k celkovému posúdeniu alebo akémukoľvek pokusu o pojmové vyjadrenie. Má však veľký praktický význam, pretože výška úrokov, zďaleka nie čisto symbolická, môže niekedy dosiahnuť, dokonca aj prekročiť, výšku hlavného dlhu.[9] Môže teda ísť o veľa.

36. Až donedávna viedla neexistencia právnej úpravy týkajúcej sa úrokov v práve Únie Súdny dvor k tomu, aby postupne stanovoval sudcovské riešenia, ktoré, aj keď sa javia byť dostatočne ustálené, pokiaľ ide o zásadné uznanie práva na úroky, sú naďalej do určitej miery pretkané tajomstvom, pokiaľ ide o základ tohto práva a jeho uplatňovanie.

37. Preskúmanie tohto odvolania teda Súdnemu dvoru poskytuje príležitosť spresniť doktrínu v tejto oblasti v osobitnom kontexte uplatňovania opatrení, ktoré so sebou nesie vykonanie zrušujúceho rozsudku.

38. Všeobecný súd sa v napadnutom rozsudku nechal inšpirovať riešeniami vyplývajúcimi z judikatúry na účely stanovenia úrokov dlžných na základe rozsudku, ktorým bola zrušená alebo znížená pokuta uložená podniku za porušenie pravidiel práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

9 — Pozri na účely celkovej štúdie VAN CASTEREN, A.: Article 215(2) EC and the question of interest. In: *The action for damages in Community law*, Kluwer Law International, HEUKELS, T. a McDONNELL, A., La Haye, 1997, s. 199 až 216. Pozri tiež, pokiaľ ide o pravidlá uplatniteľné v medzinárodnom práve súkromnom a na účely porovnania vnútroštátnych právnych systémov, KLEINER, C.: Les intérêts de somme d'argent en droit international privé, ou l'imbroglio entre la procédure et le fond. In: *Revue critique de droit international privé* Dalloz, Paris, zväzok 98, č. 4, 2009, s. 639 až 683.

39. Všeobecný súd však v každom prípade odkázal na rozsudky vydané v oblasti žalôb na náhradu škody podaných vo všeobecnom rámci mimozmluvnej zodpovednosti Únie alebo osobitne, pokiaľ ide o spory týkajúce sa verejnej služby Spoločenstva. Práve v tejto oblasti bolo totiž vydaných mnoho rozsudkov, v ktorých musel súd Únie rozhodnúť o výpočte úrokov.

40. Tým, že napadnutý rozsudok bez rozdielu odkazuje na rozsudky vydané v týchto dvoch odlišných oblastiach, je tak dôkazom zmiešaného prístupu, ktorého opodstatnenosťou je potrebné sa zaoberať pri skúmaní, či neexistujú neoblomné rozdiely, ktoré bránia skoncipovaniu jednotného režimu.

41. V prvom rade teda preskúmam najpočetnejšie rozsudky vydané v oblasti žalôb na náhradu škody a v druhom rade preskúmam rozhodnutia, ktoré sa týkajú úrokov dlžných na základe rozsudkov o zrušenie alebo zníženie pokuty, a následne sa pokúsim zo všetkých týchto rozsudkov dospieť k syntéze, na základe ktorej preskúmam jednotlivé odvolacie dôvody.

1. Úroky dlžné z nárokov na náhradu škody

42. Z analýzy rozsudkov vydaných v oblasti žalôb na náhradu škody vyplýva, že sa judikatúra jasne vyjadrila k zásade rozlišovania medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania a k hlavným dôsledkom, ktoré z toho vyplývajú, ale že pretrváva neistota, ktorá svedčí o nerozhodnosti vyplývajúcej z pochybnosti o realite tohto rozlišovania, ako aj o existencii skutočne kompaktného systému.

43. Načrtnem tento vývoj, pričom sa budem najskôr zaoberať samotnou zásadou rozlišovania, a následne preskúmam judikatúrou uvedené zaobchádzanie s kompenzačnými úrokmi a následne s úrokmi z omeškania.

44. V jednej z prvých vecí, v ktorých bolo riešené rozlišovanie medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania, bola nastolená otázka, v akom rozsahu môžu byť úradníkovi priznané úroky z príspevkov a náhrad, ktorých sa môže domáhať v dôsledku zrušenia rozhodnutia, ktorým bola zamietnutá jeho výpoveď. Záporná odpoveď uvedená v rozsudku Campolongo/Vysoký úrad (27/59 a 39/59, EU:C:1960:35) rozlišuje úroky z omeškania, vymedzené ako úroky, ktoré „v zásade predstavujú zákonné posúdenie a určenie škody spôsobenej omeškaním splnenia povinnosti, pričom toto omeškanie musí byť konštatované zaslaním predchádzajúcej výzvy na plnenie“,[10] od kompenzačných úrokov, ktoré „vznikajú z titulu náhrady škody spôsobenej nesplnením povinnosti bez zaslania predchádzajúcej výzvy na plnenie“ a ktorých „priznanie vyžaduje vznik škody“.[11] Podľa tohto rozsudku mala byť žiadosť o priznanie úrokov zamietnutá, ale z odlišných dôvodov podľa toho, či sa týkala úrokov z omeškania alebo kompenzačných úrokov. V prvom prípade bolo zamietnutie opodstatnené z dôvodu „neexistencie akejkoľvek právnej úpravy“ úrokov z omeškania v práve Spoločenstva,[12] zatiaľ čo v druhom prípade viedla k zamietnutiu žiadosti o priznanie kompenzačných úrokov neexistencia dôkazu alebo samotného tvrdenia o vzniku škody.

45. Po tom, ako Súdny dvor vydal niekoľko rozsudkov, v ktorých z rozlišovania vyvodil procesné dôsledky, najmä s ohľadom na zásadu neprípustnosti nových návrhov,[13] v rozsudku Komisia/Brazzelli Lualdia a i. (C-136/92P, EU:C:1994:211), vydanom vo veci, ktorá sa týkala náhrady škody spôsobenej úradníkom alebo zamestnancom Únie pri likvidácii nedoplatkov odmeny, znovu potvrdil zásadu tohto rozlíšenia. Súdny dvor v tomto zmysle pripomenul, že musel sám rozlišovať medzi týmito dvoma druhmi úrokov, najmä aby mohol rozhodnúť, z dôvodu procesnoprávnych otázok každej z vecí, ktorá

10 — Pozri Zb. s. 826.

11 — Pozri Zb. s. 827.

12 — Tamže.

13 — Rozsudky Roumengous Carpentier/Komisia (158/79, EU:C:1985:2, body 8 až 14), Amesz a i./Komisia (532/79, EU:C:1985:3, body 11 až 17), Battaglia/Komisia (737/79, EU:C:1985:4, body 6 až 13), Amman a i./Rada (174/83, EU:C:1985:288, bod 13), Culmsee a i./HSV (175/83, EU:C:1985:289, bod 13) a Allo a i./Komisia (176/83, EU:C:1985:290, bod 19).

mu bola podaná, že žiadosti týkajúce sa kompenzačných úrokov neboli prípustné, zatiaľ čo žiadosti týkajúce sa úrokov z omeškania boli prípustné, ale neboli opodstatnené.[14] Na základe toho dospel k záveru, že za týchto podmienok nie je možné zastávať názor, že rozlišovanie nemá svoj pôvod v judikatúre.[15]

46. Spôsobom, ktorý sa stal klasickým, rozsudok Mulder a i./Rada a Komisia (EU:C:2000:38), vydaný v rámci žaloby o náhradu škody, stanovil nové pravidlo, že „je potrebné rozlišovať úroky z omeškania a kompenzačné úroky“,[16] na základe čoho dospel Súdny dvor k záveru, že rozhodnutia Súdneho dvora týkajúce sa úrokov z omeškania nemôžu mať vplyv na rozhodnutie o kompenzačných úrokoch.

47. Odpoveď podaná v týchto rozsudkoch sa teda stala všeobecnou zásadou. Definície podané rozsudkami Campolongo/Vysoký úrad (EU:C:1960:35) a Mulder a i./Rada a Komisia (EU:C:2000:38) navyše poskytli údaje o rozlišovaní medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania.

48. Postupne preskúmam obidva druhy úrokov, pričom začnem kompenzačnými úrokmi.

a) Kompenzačné úroky

49. Cieľom kompenzačných úrokov v konaní o náhradu škody je predovšetkým nahradiť škody spôsobené znehodnotením meny, ku ktorému došlo po škodlivej udalosti. Tieto úroky sú teda nástrojom prehodnotenia škody, umožňujúcim oslobodiť povinnosť dlžníka od menových kolísaní tým, že sa priblíži výške dlhu. Ich uloženie zodpovedá myšlienke, že v prípade, ak je škoda vypočítaná na základe údajov z obdobia škodlivej udalosti, musí byť jej peňažné vyjadrenie aktualizované ku dňu jej určenia súdom.

50. Je však potrebné uviesť, že zmysel kompenzačných úrokov v skutočnosti vo všeobecnejšej rovine zahrňuje všetky nepriaznivé dôsledky vyplývajúce z času, ktorý uplynul od škodlivej udalosti do dňa jeho posúdenia súdom. Pod toto označenie môže teda spadať aj finančná škoda súvisiaca so stratou zisku z výrobnej činnosti[17] alebo škoda zodpovedajúca strate úrokov, ktorá vznikla preto, lebo nebolo možné vložiť do banky dlžnú sumu.[18]

51. Vzhľadom na to, že kompenzačné úroky tvoria jednu časť škody, majú prirodzene základ v zásadách, ktoré upravujú náhradu škody v rámci mimozmluvnej zodpovednosti Únie. Podľa zásady úplnej náhrady vzniknutej škody, je „cieľom náhrady škody v rámci mimozmluvnej zodpovednosti obnoviť, ako najviac je to možné, majetok poškodeného“.[19]

52. Nahradzujúca funkcia kompenzačných úrokov so sebou nesie, okrem iného, dva hlavné dôsledky.

53. Po prvé, táto funkcia vysvetľuje, že Súdny dvor ich priznanie podmienil uplatnením tradičných podmienok založenia mimozmluvnej zodpovednosti Únie. Odkazujúc na ustálenú judikatúru Súdny dvor uviedol, že „na to, aby žalobca mohol uplatniť nárok na kompenzačné úroky, je nutné, aby splnil podmienky mimozmluvnej zodpovednosti“.[20] Spresnil však, že náhrada škody v rámci mimozmluvnej

14 — Bod 35.
15 — Tamže.
16 — Bod 55.
17 — Pozri rozsudok Mulder a i./Rada a Komisia (EU:C:2000:38, body 43 a 214).
18 — Pozri rozsudok Berti/Komisia (131/81, EU:C:1985:72, bod 16).
19 — Pozri rozsudok Grifoni/Komisia (C-308/87, EU:C:1994:38, bod 40).
20 — Pozri rozsudok Mulder a i./Rada a Komisia (EU:C:2000:38, bod 50).

zodpovednosti „má za cieľ obnoviť, pokiaľ je to možné, hodnotu majetku poškodeného“ [21] a že „ak sú teda naplnené znaky mimozmluvnej zodpovednosti, nemôže sa neprihliadnuť na nepriaznivé dôsledky vyplývajúce z časového intervalu, ktorý uplynul medzi vznikom škodnej udalosti a dátumom zaplatenia náhrady škody…, že treba zobrať do úvahy znehodnocovanie meny“. [22]

54. Po druhé, odškodňujúca povaha kompenzačných úrokov vysvetľuje, že sa tieto úroky vo všeobecnosti vypočítavajú v závislosti od škody, ktorá žalobcovi skutočne vznikla, teda s prihliadnutím na mieru inflácie v rozhodnom čase. Táto zásada zrejme platí aj vtedy, ak jej uplatnenie v konkrétnych prípadoch vedie k riešeniam, ktoré sa môžu líšiť.

55. Relevantná judikatúra Súdneho dvora totiž ukazuje, že Súdny dvor vo všeobecnosti [23] vyčísľuje výšku kompenzačných úrokov odkazujúc na mieru inflácie, aj keď sa táto miera považuje za východiskový bod, od ktorého sa, ako sa zdá, môže súd v rámci svojej právomoci posúdenia výšky škody odchýliť. Súdny dvor sa tak v rozsudku Mulder a i./Rada a Komisia (EU:C:2000:38) vydanom v spojených veciach C-104/89 a C-37/90, domnieval, že sa v prvej spomínanej veci žalobcovia oprávnene domáhali úrokov „zodpovedajúcich miere inflácie za obdobia od vzniku škody do dňa vyhlásenia medzitýmneho rozsudku“ [24] a v dôsledku toho stanovil okrem náhrady úroky v miere 1,85 %, ktorá zodpovedala údajom Eurostatu a znalca, po tom, ako okrem iného uviedol, že sa takáto miera zdá byť „rozumná a hospodársky primeraná“. [25]. V druhej veci Súdny dvor konštatoval, že podľa znaleckého posudku bola miera inflácie v posudzovanom čase v priemere 1,2 % a keďže sa to zdalo byť „rozumné a spravodlivé“, rozhodol sa priznať, okrem náhrady, aj kompenzačné úroky v miere 1,5 %. [26]

56. Judikatúra Všeobecného súdu spočiatku pokračovala v tomto riešení.

57. Všeobecný súd tak v rozsudku Camar/Rada a Komisia (T-260/97, EU:T:2005:283) zastával názor, že znehodnotenie meny musí byť zohľadnené na účely výpočtu náhrady škody, ktorá má byť priznaná spoločnosti so sídlom v Taliansku „podľa oficiálnych indexov vypracovaných pre [tento štát] príslušným vnútroštátnym orgánom, od okamihu vzniku škody“. [27]

58. Rozsudok Agraz a i./Komisia (EU:T:2008:526) predstavuje príznačné vykreslenie zásad vytýčených judikatúrou, ktorými sa spravuje stanovenie kompenzačných úrokov. Išlo o určenie, aká má byť sadzba kompenzačných úrokov dlhovaných Komisiou z náhrady škody zodpovedajúcej zvýšeniu výšky podpory výroby, ktorá bola vypočítaná nesprávne. Zatiaľ čo 84 žalujúcich spoločností dospelo s Komisiou v tomto zmysle k dohode, ktorou bola stanovená sadzba kompenzačných úrokov na základe sadzby stanovenej ECB pre hlavné refinančné operácie zvýšenej o 2 body, tri ďalšie spoločnosti nedospeli k dohode s Komisiou, hoci navrhovali uplatnenie rovnakej úrokovej sadzby. Všeobecný súd nakoniec ich žiadosť zamietol a rozhodol, že treba prihliadať na znehodnocovanie meny „vyjadrené ročnou sadzbou inflácie, ktorú, pokiaľ ide o dotknuté obdobie, konštatuje Eurostat… v členskom štáte, kde ma[li] [dotknuté] spoločnosti sídlo“. [28] Odôvodnenie rozsudku, ktorým bol zamietnutý žalobný dôvod založený na existencii diskriminačného zaobchádzania medzi spoločnosťami, ktoré dospeli k dohode, a ostatnými spoločnosťami, je osobitne relevantné. Všeobecný súd totiž uvádza, že prvá skupina spoločností sa nachádza v odlišnej situácii než druhá skupina, „vzhľadom na to, že nič neumožnilo preukázať, že im skutočnosť, že mohli vložiť dotknuté sumy, spôsobila stratu príjmu“. [29] Tento

21 — Tamže (bod 51).

22 — Tamže.

23 — V tejto súvislosti sa rozsudok Grifoni/Komisia (EU:C:1990:134), v ktorom Súdny dvor bez konkrétneho vysvetlenia priznal „paušálnu“ sumu, aby tak zohľadnil znehodnotenie meny počas ôsmich rokov, javí ako výnimka.

24 — Bod 220.

25 — Bod 221.

26 — Bod 352.

27 — Bod 139.

28 — Bod 50.

29 — Bod 52.

rozsudok teda zdôraznil skutočnosť, že stanovenie sadzby kompenzačných úrokov na sadzbu stanovenú ECB pre hlavné refinančné operácie zvýšenú o 2 body je odôvodnené len vtedy, ak sa vzniknutá škoda neobmedzuje na stratu kúpnej sily súvisiacej so znehodnotením meny, ale zahŕňa tiež dodatočnú stratu príjmov spôsobenú nemožnosťou vložiť dlžné sumy.

59. Rozsudok Idromacchine a i./Komisia (EU:T:2011:641), často citovaný napadnutým rozsudkom, síce uvádza rovnakú zásadu, avšak vyvodil z nej odlišný dôsledok. Po tom, ako opätovne potvrdil zásadu, podľa ktorej znehodnotenie meny „je vyjadrené ročnou sadzbou inflácie, ktorú, pokiaľ ide o dotknuté obdobie, konštatuje Eurostat… v členskom štáte, kde majú tieto spoločnosti sídlo“,[30] dospel Všeobecný súd v nasledujúcom bode[31] na základe zjavne deduktívnej argumentácie k záveru, že Komisia musí zaplatiť kompenzačné úroky „so sadzbou stanovenou ECB pre hlavné refinančné operácie, ktorá sa uplatňovala počas dotknutého obdobia, zvýšenou o dva body“.

60. Odôvodnenie tohto riešenia mi skutočne nie je jasné. Je nutné konštatovať, že v argumentácii chýba jeden článok, a to konštatovanie, že sadzba stanovená ECB pre hlavné refinančné operácie, zvýšená o 2 body, odrážala v danom období mieru inflácie v dotknutom členskom štáte. V tomto zmysle je potrebné zdôrazniť, že sadzba stanovená ECB pre hlavné refinančné operácie je nástrojom menovej politiky ECB, ktorý ECB umožňuje ovplyvňovať úrokové sadzby a bankovú likviditu. V žiadnom prípade nie je možné spomínanú sadzbu považovať za odraz priemernej miery inflácie v Únii alebo v eurozóne.

61. Analýza riešení uplatnených pre režim úrokov z omeškania vnáša podobné pochybnosti.

b) Úroky z omeškania

62. Po tom, ako Súdny dvor najskôr odmietol priznať úroky z omeškania z dôvodu „neexistencie právnej úpravy [takýchto úrokov] v práve Spoločenstva“,[32] následne priznal „žiadosti o priznanie úrokov“ bez akéhokoľvek právneho základu „prípustnú“[33] povahu, pričom vychádzal zo všeobecných zásad spoločných právnym poriadkom členských štátov, na ktoré výslovne odkazoval článok 215 druhý pododsek Zmluvy o EHS, ktorý sa stal článkom 288 druhým pododsekom ES a následne článkom 340 druhým pododsekom ZFEÚ.[34]

63. Táto zásada stanovená na základe porovnania zásad platných vo vnútroštátnych právnych poriadkoch má teraz, prinajmenšom pre pohľadávky Európskej únie voči každému dlžníkovi, svoj právny základ v nariadení Komisie (ES, Euratom) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev[35], a konkrétne v článku 86 tohto nariadenia, ktorý stanovuje zaťaženie každej pohľadávky, ktorá nemá pôvod vo verejnej zákazke na poskytovanie služieb uvedenej v hlave V tohto nariadenia, úroky z omeškania, ktorých sadzba zodpovedá sadzbe uplatňovanej ECB na hlavné refinančné operácie, zvýšené o 3,5 percentuálnych bodov.[36]

30 — Bod 77.

31 — Bod 78.

32 — Rozsudok Campolongo/Vysoký úrad (EU:C:1960:35, Zb. s. 826 a 827).

33 — Súdny dvor tieto úroky nekvalifikuje ako „z omeškania“.

34 — Rozsudky DGV a i./EHS (241/78, 242/78 a 245/78 až 250/78, EU:C:1979:227, bod 22), Dumortier a i./Rada (64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, EU:C:1979:223, bod 25), Ireks-Arkady/EHS (238/78, EU:C:1979:226, bod 20), Interquell Stärke-Chemie a Diamalt/EHS (261/78 a 262/78, EU:C:1979:22, bod 23), Pauls Agriculture/Rada a Komisia (256/81, EU:C:1983:138, bod 17), Birra Wührer a i./Rada a Komisia (256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 a 282/82, EU:C:1984:341, bod 37) a Sofrimport/Komisia (C-152/88, EU:C:1990:259, bod 32). Pozri tiež rozsudok Schneider Electric/Komisia (T-351/03, EU:T:2007:212, bod 340).

35 — Ú. v. ES L 357, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145. Toto nariadenie nadobudlo účinnosť 1. januára 2003.

36 — Pozri v tomto zmysle rozsudok SGL Carbon/Komisia (T-68/04, EU:T:2008:414, bod 145).

64. Podľa ustálenej judikatúry založenej na myšlienke, že nie je možné počítať úroky z omeškania z pohľadávky, ktorej výška nie je známa, povinnosť zaplatiť úroky z omeškania môže pripadať do úvahy len v prípade, keď hlavná pohľadávka „je určitá čo do výšky, alebo je aspoň možné ju určiť na základe stanovených objektívnych kritérií“. [37]

65. Z toho vyplýva, že výška náhrady škody musí byť doplnená o úroky z omeškania odo dňa vyhlásenia rozsudku stanovujúceho povinnosť nahradiť škodu. [38]

66. Tento deň zodpovedá najčastejšie dňu, kedy bol konštatovaný nárok na pohľadávku. Žiadosť o priznanie úrokov z omeškania z náhrady trov konania tak môže plynúť až od uznesenia, ktoré túto náhradu stanovuje. [39]

67. Pokiaľ však hlavná pohľadávka nie je ku dňu vyhlásenia rozsudku istá ani určiteľná, môžu úroky z omeškania plynúť až odo dňa vyhlásenia rozsudku o likvidácii škody. [40]

68. V tomto štádiu je potrebné upozorniť na dôležitú vec. Riešenie, ktoré som práve opísal, podľa ktorého úroky plynú od rozsudku, ktorým je stanovená povinnosť nahradiť škodu alebo likvidácia škody, sa hypoteticky uplatní len v konaní o náhradu škody, v ktorom nebola vopred stanovená výška hlavnej pohľadávky, ktorá musí byť stanovená súdom. Naopak, ak je výška hlavnej pohľadávky stanovená vopred, judikatúra najčastejšie nechá plynúť úroky z omeškania odo dňa, kedy bol dlžník vyzvaný na splnenie svojej povinnosti. [41] V sporoch v oblasti verejnej služby tak úroky z omeškania zo súm dlžných podľa pravidiel stanovených v služobnom poriadku spravidla plynú odo dňa sťažnosti predloženej podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku, alebo pokiaľ tento dátum nasleduje po dni sťažnosti, odo dňa, ku ktorému sa tieto sumy stali splatnými. [42]

37 — Pozri rozsudky Amman a i./Rada (174/83, EU:C:1986:339, body 19 a 20), Culmsee a i./HSV (175/83, EU:C:1986:340, body 19 a 20), Allo a i./Komisia (176/83, EU:C:1986:341, body 19 a 20), Agostini a i./Komisia (233/83, EU:C:1986:342, body 19 a 20), Ambrosetti a i./Komisia (247/83, EU:C:1986:343, body 19 a 20), Delhez a i./Komisia (264/83, EU:C:1986:344, body 20 a 21) – týchto šesť vecí sa týkalo žiadostí, ktoré podali úradníci Spoločenstva, o vyplatenie úrokov z omeškania z upomienok na náhradu odmien dlhovaných po prijatí, na účely dosiahnutia súladu s rozsudkom Súdneho dvora, ktorým bolo zrušené predchádzajúce nariadenia, nariadenie o úprave odmien a opravných koeficientoch so spätným účinkom; Súdny dvor rozhodol, že istá alebo uplatniteľná pohľadávka bola zavedená až prijatím tohto nariadenia, pretože vzhľadom na to, že Rada má posudzovaciu právomoc, neexistovala predtým, než tento orgán vykonal svoju právomoc, žiadna istota týkajúca sa výšky úprav; de Szy-Tarisse a Feyaerts/Komisia (314/86 a 315/86, EU:C:1988:471, bod 33) – žiadosť o priznanie úrokov z omeškania z príplatkov získaných v dôsledku rozhodnutia Komisie prijatého na účely dosiahnutia súladu s rozsudkom, ktorým bolo zrušené rozhodnutie o vymenovaní žalobcov ako úradníkov v skúšobnej dobe v rozsahu, v akom sa týkalo zaradenia do platových tried a stupňov; Súdny dvor zastáva názor, že úroky musia plynúť nie od podania sťažnosti podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku, ale od rozhodnutia o novom zaradení, ktorým sa pohľadávka stala splatnou) – a Komisia/Brazzelli Lualdi a i. (EU:C:1994:211, bod 53). Pozri v tom istom zmysle rozsudky Herkenrath a i./Komisia (T-16/89, EU:T:1992:24, bod 31), Weir/Komisia (T-361/94, EU:T:1996:37, bod 52) – Súd prvého stupňa dopĺňa ďalšiu podmienku pre priznanie úrokov o omeškania tým, že spresňuje, že tieto úroky sú dlžné len vtedy, ak je hlavná pohľadávka istá alebo určiteľná a že vyplatenie náhrady škody „bolo následne správou neoprávnene oneskorené“; Pfloeschner/Komisia (T-285/94, EU:T:1995:214, body 55 a 56) – žiadosť o zrušenie výplatnej listiny starobného dôchodku, ktorou bol opravený koeficient uplatniteľný na dlhovaný dôchodok pre dôchodcu s bydliskom vo Švajčiarsku stanovený na 100; po zrušení príslušného dôchodkového výplatného listu vzťahujúceho sa na december 1993 a konštatovanie, že pohľadávka bola splatná a istá, pokiaľ ide o jej sumu, pretože existoval opravný koeficient pre Švajčiarsko vyšší než 100, stanovil Súd prvého stupňa začiatok plynutia úrokov z omeškania z dlhovaných odmien od jednotlivých dátumov, ku ktorým mala byť každá platba z titulu dôchodkového systému uskutočnená; Hivonnet/Rada (T-188/03, EU:T:2004:194, bod 45), Camar/Rada a Komisia (EU:T:2005:283, body 135 a 144, ako aj citovaná judikatúra) a Schneider Electric/Komisia (EU:T:2007:212, bod 344), ako aj uznesenie Marcuccio/Komisia (T-176/04 DEP II, EU:T:2011:616, bod 36). Pozri tiež uznesenie Michel/Komisia (F-44/13, EU:F:2014:40, bod 82). Nakoniec, pozri rozsudok AA/Komisia (F-101/09, EU:F:2011:133, bod 109), v ktorom je uvedené, že „povinnosť zaplatiť úroky z omeškania je možné uplatniť len v prípade, kedy hlavná pohľadávka je *nielen* istá, pokiaľ ide o jej výšku, *ale aj* určiteľná na základe objektívnych poznatkov“. Toto vyjadrenie je nezvyčajné, pretože podmienka týkajúca sa určitosti alebo určiteľnosti výšky pohľadávky je alternatívna a nie kumulatívna.

38 — Pozri rozsudky Roumengous Carpentier/Komisia (158/79, EU:C:1985:2, bod 11), Battaglia/Komisia (737/79, EU:C:1985:4, bod 10), Mulder a i./Rada a Komisia (C-104/89 a C-37/90, EU:C:1992:217, bod 35) – Súdny dvor nechal úroky z omeškania plynúť od svojho medzitýmneho rozsudku, ktorý aj keď nestanovuje presné zloženie škody, určuje prvky nevyhnutné pre jej výpočet – ako aj rozsudky Camar/Rada a Komisia (EU:T:2005:283, body 135 a 144) a Schneider Electric/Komisia (EU:T:2007:212, bod 343).

39 — Porzi rozsudky Mulder a i./Rada a Komisia (EU:C:1992:217, bod 35) a Camar/Rada a Komisia (EU:T:2005:283, bod 144).

40 — Pozri rozsudky Camar/Rada a Komisia (EU:T:2005:283, body 144 a tam citovanú judikatúru), ako aj Schneider Electric/Komisia (EU:T:2007:212, bod 344).

41 — Pozri podrobnú analýzu judikatúry v tejto oblasti VAN CASTERE, A.: Article 215(2) EC and the question of interest. In: *The action for damages in Community law*, Kluwer Law International, HEUKELS, T. a McDONNELL, A., La Haye, 1997, s. 211.

42 — Pozri rozsudky Jacquemart/Komisia (114/77, EU:C:1978:156, bod 26), Razzouk a Beydoun/Komisia (75/82 a 117/82, EU:C:1984:116, bod 19), Roumengous Carpentier/Komisia (EU:C:1985:2, bod 11), Amesz a i./Komisia (EU:C:1985:3, bod 14) a Battaglia/Komisia (EU:C:1985:4, bod 10).

69. Pokiaľ ide o sadzbu úrokov z omeškania, je táto sadzba bez zvláštneho odôvodnenia stanovená ako pevná sadzba, ktorá v skutočnosti v nedávnej judikatúre Všeobecného súdu zodpovedá sadzbe uplatňovanej ECB na hlavné refinančné operácie, zvýšenú o 2 body. [43]

70. Viacerí generálni advokáti, okrem iného generálni advokáti Mancini [44], Slynn [45], Van Gerven [46] a Tesauro [47], sa pokúsili načrtnúť usmernenie v tejto oblasti. Predložili protichodné riešenia spočívajúce v zohľadnení pevnej sadzby stanovenej súdom v závislosti na „aktuálnej finančnej situácii“ [48], alebo naopak, „zákonnej sadzby uplatniteľnej v čase vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora v členskom štáte, v ktorom žalobcovia vykonávajú svoje činnosti, a v ktorom teda budú obvykle používať alebo investovať sumy, ktoré sa im vracajú“. [49] Bez toho, aby bolo potrebné podrobnejšie skúmať túto otázku, je ešte potrebné overiť si, či riešenia, ktoré som práve uviedol, sú uplatniteľné aj vo vzťahu k úrokom z nároku na vrátenie sumy.

2. Úroky z nároku na vrátenie

71. Judikatúra v danej oblasti má svoj pôvod v rozsudku Všeobecného súdu Corus UK/Komisia (EU:T:2001:249). Toto rozhodnutie bolo vydané v rámci sporu, ktorý vznikol v dôsledku rozsudku, ktorým bola znížená výška pokuty uloženej Komisiou podniku za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže. Položená otázka sa týkala výšky úrokov dlhovaných Komisiou zo sumy, ktorú vrátila, ktorá zodpovedala rozdielu medzi výškou zaplatenej pokuty a výškou, ktorú stanovil Všeobecný súd.

72. Vzhľadom na to, že táto vec spadala do oblasti opatrení, ktoré je potrebné prijať na dosiahnutie súladu so zrušujúcim rozsudkom, Všeobecný súd zastával názor, že povinnosť vrátiť celú zaplatenú pokutu alebo jej časť, sa týkala nielen hlavnej sumy bezdôvodne zaplatenej pokuty, ale tiež úrokov z omeškania z tejto sumy, pretože, ako vysvetlil, „priznanie úrokov z *omeškania*[[50]] z bezdôvodne zaplatenej sumy sa javí byť nevyhnutnou zložkou povinnosti zjednať nápravu, ktorú má Komisia v dôsledku zrušujúceho rozsudku alebo v plnej jurisdikcii, vzhľadom na to, že plná náhrada bezdôvodne zaplatenej pokuty nemôže byť poskytnutá bez ohľadu na také skutočnosti, akými je uplynutie času, ktoré môžu znížiť jej hodnotu“. [51]

73. Všeobecný súd dodal, že správne splnenie povinností vyplývajúcich z takéhoto rozsudku teda vyžaduje, aby sa s cieľom navrátiť veriteľa späť do situácie, v akej by sa legálne nachádzal, ak by nebol prijatý zrušujúci akt, zohľadnili skutočnosti, že k tejto obnove došlo až po kratšom alebo dlhšom čase, počas ktorého nemohol disponovať sumami, ktoré bezdôvodne zaplatil.

74. Pokiaľ ide o sadzbu dlžného úroku, Všeobecný súd s odkazom na zásadu všeobecne uznávanú vo vnútroštátnych právnych poriadkoch členských štátov v oblasti bezdôvodného obohatenia zastával názor, že táto sadzba sa musí v zásade rovnať „zákonom alebo súdom stanovenej úrokovej sadzbe, bez kapitalizácie“. [52] Všeobecný súd sa však od tohto riešenia odchýlil, aby zohľadnil osobitné okolnosti

43 — Pozri rozsudky citované VAN CASTEREN, A.: Article 215(2) EC and the question of interest. In: *The action for damages in Community law*, Kluwer Law International, HEUKELS, T. a McDONNELL, A., La Haye, 1997, s. 203, ktorý zdôrazňuje relatívne svojvoľný spôsob, akým súd Únie vybral uplatniteľnú sadzbu úrokov.

44 — Pozri bod 8 návrhov vo veci Pauls Agriculture/Rada a Komisia (256/81, EU:C:1983:91).

45 — Pozri Zb. s. 2819 a 2820 návrhov vo veci Leussink/Komisia (169/83 a 136/84, EU:C:1986:265).

46 — Pozri bod 51 návrhov vo veci Mulder a i./Rada a Komisia (C-104/89 a C-37/90, EU:C:1992:34).

47 — Pozri bod 26 návrhov vo veci Grifoni/Komisia (C-308/87, EU:C:1993:362).

48 — Pozri Zb. s. 2819 a 2820 návrhov vo veci Leussink/Komisia (EU:C:1986:265).

49 — Pozri bod 51 návrhov vo veci Mulder a i./Rada a Komisia (EU:C:1992:34).

50 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

51 — Bod 54.

52 — Bod 60.

danej veci vyznačujúce sa skutočnosťou, že suma, ktorá mala byť vrátená, bola Komisiou investovaná a vyplývali z nej kapitalizované úroky.[53] Nakoniec Všeobecný súd zohľadnením obohatenia Komisie, ako aj ochudobnenia žalujúcej spoločnosti priznal tejto spoločnosti sumu zodpovedajúcu príjmom získaným Komisiou, ktoré okrem toho zvýšil o úroky z omeškania.

75. Následne bolo riešenie spočívajúce v priznaní nároku na úroky z omeškania po celý čas nedisponovania so sumami niekoľkokrát zopakované.[54]

3. Ponaučenie vyplývajúce z judikatúry

76. Aj keď pretrváva neistota týkajúca sa nástrojov práva Únie v boji proti dopadom plynutia času na pohľadávku, je možné si z vyššie spomínanej judikatúry vziať dve ponaučenia, ktoré budú užitočné na účely zodpovedania na odvolacie dôvody.

77. Prvé ponaučenie sa týka rozlišovania medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania. Judikatúra v tomto zmysle nepochybne veľmi jasne rozlišuje medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania, avšak bez toho, aby spresňovala kritériá, na základe ktorých je toto rozlišovanie uskutočnené. Toto rozlišovanie pritom nie je samozrejmé, pretože z funkčného hľadiska sa zdá, že úroky vždy zohrávajú rovnakú úlohu spočívajúcu v náhrade straty, ktorá vznikla veriteľovi, ktorý prišiel o požitky vyplývajúce z jeho pohľadávky. Som si však vedomý toho, že kompenzačné úroky predstavujú pridanú hodnotu zadosťučinenia v oblasti náhrady škody tým, že kompenzujú uplynutie času do súdneho zhodnotenia výšky škody, nezávisle od akéhokoľvek omeškania pripisovaného dlžníkovi, zatiaľ čo úroky z omeškania paušálne nahrádzajú dôsledky omeškania so zaplatením pohľadávky peňažnou sumou tak, aby bolo veriteľovi umožnené získať približne toľko, koľko by bol získal, ak by prostriedky investoval. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že rozlišovanie musí mať nutne obmedzený rozsah pôsobnosti a musí byť vyhradené pre spory o náhradu škody, v ktorých sa vyjadruje nutnosť zásahu súdu ku stanoveniu sumy hlavnej pohľadávky, z ktorej plynú úroky.

78. Druhé ponaučenie sa týka základu nároku na úroky z omeškania v dôsledku zrušujúceho rozhodnutia vydaného súdom Únie. Judikatúra zakotvila zásadu, podľa ktorej má tento nárok svoj priamy základ v článku 266 prvom odseku ZFEÚ a vyplýva z povinnosti žalovaného orgánu prijať opatrenia nutné pre odstránenie účinkov zrušeného aktu a navrátiť oprávnených do situácie, v akej sa nachádzali pred vydaním tohto aktu.

79. Z tejto judikatúry vyplýva, že hlavnou starosťou súdu Únie musí byť v prípade zrušenia to, aby čo možno najprísnejšie uplatnil zásadu *restitutio in integrum*, ktorá znamená návrat do pôvodného stavu tým, že bude dbať na to, aby sa obnovil pôvodný stav, a to bez toho, aby došlo ku vzniku straty alebo zisku.

80. Teraz je potrebné overiť, či je napadnutý rozsudok v súlade s touto požiadavkou a so zásadami uvedenými vyššie.

4. Odpoveď na odvolacie dôvody

81. Všetkých šesť vyššie uvedených odvolacích dôvodov je založených na štyroch skupinách výhrad. Prvá sa týka právneho základu pohľadávky spoločnosti IPK, druhá sa týka rozlišovania medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania, tretia sa týka odôvodnenia rozsudku a štvrtá výpočtu úrokov.

53 — Body 62 a 63.

54 — Pozri uznesenie Holcim (Francúzsko)/Komisia (T-86/03, EU:T:2005:157, body 30 a 31), ako aj rozsudky Greencore Group/Komisia [T-135/02, EU:T:2005:457, bod 55 (implicitné riešenie)] a BPB/Komisia (T-53/03, EU:T:2008:254, body 487 a 488).

a) O výhrade týkajúcej sa právneho základu pohľadávky spoločnosti IPK

82. V bodoch 34 a 41 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že sporné rozhodnutie je jediným právnym základom dotknutej hlavnej pohľadávky.

83. V tomto zmysle je potrebné pripomenúť, že z článku 264 prvého odseku ZFEÚ, podľa ktorého „ak je žaloba opodstatnená, Súdny dvor… vyhlási napadnutý akt za neplatný“, vyplýva, že zrušenie aktu súdom Únie vedie k jeho zániku v právnom poriadku Únie. Podľa dikcie, ktorá vyplýva z ustálenej judikatúry Všeobecného súdu, je tento zánik „samotnou podstatou“ zrušenia.[55] Podľa všeobecného pravidla účinku zrušenia *ex tunc* účinky aktu v zásade so spätnou účinnosťou zaniknú, okrem prípadu, keď Súdny dvor v súlade s článkom 264 druhým odsekom ZFEÚ stanoví tie účinky zrušeného aktu, ktoré sa majú považovať za definitívne.

84. Ako správne tvrdí Komisia, zrušenie rozhodnutia z 13. mája 2005 z dôvodu jeho spätného účinku vedie k obnoveniu rozhodnutia o priznaní finančnej pomoci a k navráteniu účastníkov konania do situácie, v akej sa nachádzali v čase tohto rozhodnutia.

85. Na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd tvrdil v bode 34 napadnutého rozsudku, skutočnosť, že toto zrušenie bolo odôvodnené nedodržaním príslušnej premlčacej lehoty Komisiou, nie je obmedzením hmotnoprávneho rozsahu takto určeného zrušenia, ktoré malo spätné účinky. Ak je sporné rozhodnutie prezentované ako jediný základ pohľadávky spoločnosti IPK, Všeobecný súd sa tým dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

86. V každom prípade podľa ustálenej judikatúry námietky smerujúce proti nadbytočnému odôvodneniu alebo odôvodneniu, ktoré nie je nevyhnutné na podporu výroku, nemôžu viesť k zrušeniu rozhodnutia Všeobecného súdu a sú teda irelevantné.[56]

87. V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v bode 34 jeho rozsudku, ktoré predstavuje výlučne odpoveď na dôvody týkajúce sa zlého úmyslu, má nadbytočnú povahu vzhľadom na odôvodnenie uvedené v bode 33, pokiaľ ide o odkaz na právny základ dotknutej hlavnej pohľadávky obsiahnutý v bode 41 napadnutého rozsudku, zdá sa, že nie je nevyhnutné na podporu výroku napadnutého rozsudku stanovujúceho východiskový bod pre úroky z omeškania od 15. apríla 2011.

88. V dôsledku toho je teda potrebné zamietnuť prvú výhradu ako irelevantnú.

b) O výhrade týkajúcej sa rozlišovania medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania

89. Svojím druhým odvolacím dôvodom Komisia tvrdí, že napadnutý rozsudok nestanovuje žiadne rozlíšenie medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania, hoci majú tieto dva druhy úrokov podľa Komisie úplne odlišnú povahu.

90. Tento odvolací dôvod sa mi nezdá opodstatnený a navyše zastávam názor, že by napadnutý rozsudok mal čeliť opačnej kritike v tom zmysle, že sa mu malo vytknúť, že rozlišoval medzi týmito dvoma druhmi úrokov, zatiaľ čo, podľa môjho názoru, Všeobecný súd nesprávne kvalifikoval ako „kompenzačné“ úroky, ktoré sa stali splatnými po vyhlásení rozsudku 15. apríla 2011.

55 — Pozri v tomto zmysle uznesenia SIR/Rada (T-142/11, EU:T:2011:333, bod 22), Petroci/Rada (T-160/11, EU:T:2011:334, bod 19), Afriqiyah Airways/Rada (T-436/11, EU:T:2012:10, bod 15), Ayadi/Komisia (T-527/09, EU:T:2012:35, bod 30) a Rautenbach/Rada a Komisia (T-222/11, EU:T:2012:409, bod 15).

56 — Pozri najmä rozsudky Ryanair/Komisia (C-287/12 P, EU:C:2013:395, bod 86 a tam citovanú judikatúru), ako aj Dow Chemical/Komisia (C-179/12 P, EU:C:2013:605, body 63 a 76).

91. Za okolností prejednávanej veci totiž zrušenie rozhodnutia z 13. mája 2005 rozsudkom z 15. apríla 2011 viedlo k obnoveniu rozhodnutia o priznaní finančnej pomoci a navrátilo účastníkov konania do situácie, v akej sa nachádzali v čase tohto rozhodnutia.

92. V dôsledku účinku zrušenia *ex tunc* bola teda Komisia povinná zaplatiť hlavný dlh, ktorý bol jasný, určený a splatný a ktorý predstavoval sumy, ktoré mali byť zaplatené alebo vrátené spoločnosti IPK. Pohľadávka spoločnosti IPK teda viedla ku vzniku úrokov z omeškania, ktoré plynuli zo sumy, ktorá mala byť vrátená, od jej zaplatenia spoločnosťou IPK Komisii.

93. V tomto zmysle zastávam názor, že pokiaľ v prípade zrušenia rozhodnutia, ktorým bola odňatá finančná pomoc, zaplatenie úrokov z omeškania nie je ničím iným než opatrením, ktoré so sebou nesie splnenie povinnosti vyplývajúcej zo zrušujúceho rozsudku v zmysle článku 266 prvého odseku ZFEÚ, pričom priznanie kompenzačných úrokov ide nad právny rámec opatrenia splnenia povinnosti a spadá do pôsobnosti článku 266 druhého odseku ZFEÚ, ktorý odkazuje na všeobecné právo mimozmluvnej zodpovednosti Únie. Hoci Všeobecný súd konštatoval, že Komisia uznala, že okrem úrokov z omeškania od 15. apríla 2011 dlhuje hlavnú pohľadávku a kompenzačné úroky, z napadnutého rozsudku nevyplýva, že tento orgán sporným rozhodnutím pripustil svoju zodpovednosť a uznal nárok spoločnosti IPK na náhradu škody.

94. Za týchto podmienok zastávam názor, že Všeobecnému súdu je možné vytknúť len to, že úroky splatné pred rozsudkom z 15. apríla 2011 nenahradil ich skutočnou kvalifikáciou bez toho, aby ponechal označenie, ktoré použila Komisia. V dôsledku toho druhá výhrada založená na nerozlišovaní medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania musí byť zamietnutá.

c) O výhrade založenej na nedostatku a rozporuplnosti odôvodnení

95. Tretím odvolacím dôvodom Komisia uvádza, že riešenie prijaté Všeobecným súdom, pokiaľ ide o paušálne zvýšenie sadzby kompenzačných úrokov a východiskového bodu úrokov z omeškania, je nedostatočne odôvodnené.

96. Odpoveď na tento odvolací dôvod môže viesť k pochybnosti.

97. Rozsah povinnosti Všeobecného súdu uviesť odôvodnenie musí byť posudzovaný podľa obsahu a presnosti argumentov uplatnených pred ním účastníkmi konania. V tomto zmysle je potrebné pripomenúť, že Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe pred Všeobecným súdom tvrdila, že zvýšenie sadzby hlavného refinancovania o 2 body nebolo odôvodnené, pretože bolo v rozpore s judikatúrou, viedlo k bezdôvodnému obohateniu veriteľa, ktorý nekonal v dobrej viere, a v dôsledku toho bolo v rozpore so zásadou spravodlivosti a spravodlivého zaobchádzania.

98. Ako pritom vyplýva z bodov 34, 36, 37 a 38 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd uviedol, že toto zvýšenie bolo v súlade s judikatúrou tohto súdu, že nemusí závisieť na skutočnej miere inflácie a že jeho úsilím bolo zabrániť bezdôvodnému obohateniu, ktoré je v rozpore so všeobecnými zásadami práva Únie.

99. Toto odôvodnenie teda odpovedá bod po bode na námietky Komisie, v dôsledku čoho navrhujem odvolací dôvod zamietnuť.

100. Je tu však určitý náznak neochoty pripustiť, že povinnosť uviesť odôvodnenie spĺňa odôvodnenie uskutočnené odkazom na jedno alebo niekoľko skorších rozhodnutí, ktoré samé osebe nie sú dostatočne odôvodnené. Je teda potrebné konštatovať, že rozsudky, na ktoré odkázal Všeobecný súd, neobsahujú osobitné vysvetlenie týkajúce sa dôvodu, pre ktorý bola sadzba úrokov z omeškania stanovená na sadzbu úrokov ECB pre hlavné refinančné operácie, zvýšenú o 2 body.

101. V prípade, že by na základe toho dospel Súdny dvor k záveru, že ide o nedostatočné odôvodnenie, navrhoval by som mu, aby rozhodol tak, že nahradí odôvodnenie s cieľom zamietnuť odvolací dôvod.

102. Zastávam názor, že logika paušalizovania úrokov z omeškania znamená stanovenie jednotnej úrokovej sadzby. Výber Všeobecného súdu, pokiaľ ide o stanovenie tejto sadzby, môže byť odôvodnený a schválený tým, že odráža priemer zákonných alebo súdnych sadzieb úrokov z omeškania uplatniteľných v členských štátoch. Kladiem si však otázku, či by do budúcnosti nebolo v súlade so spravodlivým zaobchádzaním a s požiadavkou právnej istoty, porovnať sadzbu úrokov z omeškania vyplývajúcich z pohľadávok dlhovaných orgánmi Únie a sadzbu úrokov z omeškania z pohľadávok, na ktoré sú tieto orgány oprávnené, vzhľadom na každú osobu, ktorá od vstupu nariadenia č. 2342/2002 do platnosti, zodpovedá sadzbe uplatňovanej ECB pre hlavné refinančné operácie, zvýšené o 3,5 percentuálneho bodu.

103. Akokoľvek, výhradu týkajúcu sa odôvodnenia napadnutého rozsudku je podľa môjho názoru potrebné zamietnuť.

d) O výhrade týkajúcej sa výpočtu úrokov

i) Výpočet úrokov splatných po vyhlásení rozsudku z 15. apríla 2011

104. Výhrada týkajúca sa úrokov z omeškania splatných po 15. apríli 2011 je uplatnená v rámci tretieho odvolacieho dôvodu, ktorý napáda zároveň aj samotnú zásadu nároku na tieto úroky a ich východiskový bod.

105. Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je právomoc Súdneho dvora v rámci odvolacieho konania obmedzená na posúdenie právneho riešenia odvolacích dôvodov prejednávaných pred prvostupňovým súdom, takže dôvod predložený po prvýkrát v rámci tohto konania musí byť považovaný za neprípustný.[57]

106. V prejednávanej veci je nutné konštatovať, že Komisia pred Všeobecným súdom nespochybnila nárok spoločnosti IPK na získanie úrokov z omeškania a na pojednávaní uznala, že tieto úroky dlhuje od vyhlásenia rozsudku z 15. apríla 2011.

107. Výhrady týkajúce sa neexistencie právneho základu povinnosti zaplatiť úroky z omeškania a nesprávneho právneho posúdenia, ku ktorému došlo, pokiaľ ide o stanovenie východiskového bodu týchto úrokov, sú teda nové, a preto neprípustné.

ii) O výpočte úrokov, ktoré vznikli pred vyhlásením rozsudku z 15. apríla 2011

108. Táto výhrada je z rôznych uhlov pohľadu uvedená v prvom a piatom odvolacom dôvode. Komisia tu uvádza, že Všeobecný súd tým, že paušálne stanovil sadzbu kompenzačných úrokov na sadzbu zodpovedajúcu sadzbe ECB pre hlavné refinančné operácie, zvýšenú o 2 body, nezobral do úvahy judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej tieto úroky slúžia na vyrovnanie inflácie, a porušil tiež zásady týkajúce sa bezdôvodného obohatenia.

109. Z dôvodov, ktoré som uviedol vyššie, zastávam názor, že úroky, ktoré vznikli pre rozsudkom z 15. apríla 2011, boli nesprávne kvalifikované ako kompenzačné, pričom však išlo o úroky z omeškania.

57 — Tamže (bod 82).

110. Výhrada založená na nezohľadnení judikatúry Súdneho dvora, podľa ktorej kompenzačné úroky slúžia na vyrovnanie inflácie, je teda irelevantná.

111. Výhrada založená na porušení všeobecnej zásady zakazujúcej bezdôvodné obohatenie nie je podľa môjho názoru opodstatnená.

112. Po prvé, ako som zdôraznil vyššie, zastávam názor, že nárok na získanie úrokov z omeškania vyplýva priamo z povinnosti zjednať nápravu vyplývajúcu zo zrušenia a nemá svoj základ v bezdôvodnom obohatení.

113. Navyše za predpokladu, že by zásada zákazu bezdôvodného obohatenia mohla zmierniť samovoľnosť nároku na úroky z omeškania, domnievam sa, že Komisia nepreukázala, že by sadzba úrokov stanovená Všeobecným súdom prevyšovala skutočné ochudobnenie spoločnosti IPK a skutočné obohatenie tohto orgánu. Ako som už uviedol vyššie, úroky dlhované Komisiou sú v každom prípade úrokmi z omeškania a nevyrovnávajú stratu hodnoty pohľadávky spôsobenú infláciou, ale paušálne nahrádzajú škodu spôsobenú pozbavením možnosti túto pohľadávku využívať. Navyše nevidím dôvod, prečo by mala byť zohľadnená sadzba úrokov uplatňovaná na prechodne vybrané pokuty.

114. V dôsledku toho navrhujem, aby bola táto výhrada zamietnutá.

iii) O výhrade týkajúcej sa kapitalizácie úrokov

115. Touto výhradou, uvedenou v treťou odvolacom dôvode, Komisia napadnutému rozsudku namieta, že kapitalizoval úroky tým, že stanovil úroky z omeškania plynúce do úplného zaplatenia na základe hlavnej sumy pohľadávky, zvýšenej o skoršie kompenzačné úroky.

116. Ako som už uviedol vyššie, zastávam názor, že úroky dlhované Komisiou majú povahu úrokov z omeškania bez ohľadu na to, či vznikli po alebo pred rozsudkom z 15. apríla 2011.

117. Tieto úroky teda nie sú dodatočnou škodou, ktorá dopĺňa hlavnú pohľadávku a samostatne vytvára úroky. Kapitalizáciu úrokov plynúcich po 15. apríli 2011 považovaných Všeobecným súdom, s prihliadnutím na ich povahu, za údajne kompenzačné úroky, vychádza podľa môjho názoru z nesprávneho právneho posúdenia.

118. V každom prípade je potrebné položiť si otázku, či úroky z omeškania nemôžu byť kapitalizované. V tomto zmysle mám pochybnosti o opodstatnenosti tvrdenia, podľa ktorého kapitalizácia úrokov z omeškania v zásade nemôže byť povolená.[58] Podľa všeobecných zásad spoločných pre právne poriadky členských štátov väčšina právnych poriadkov pripúšťa, síce na základe veľmi rozdielnych pravidiel, kapitalizáciu úrokov pod podmienkou, že táto kapitalizácia bola požadovaná.[59]

119. Kladiem si otázku, či by súd Únie nemal v tejto oblasti disponovať priestorom pre voľnú úvahu a nemalo by mu byť umožnené rozhodnúť o kapitalizácii úrokov z omeškania, pokiaľ by zastával názor, že je to v súlade so zásadou spravodlivého zaobchádzania.

120. V prejednávanej veci však nenachádzam žiadnu konkrétnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala skutočnosť, podľa ktorej by bola kapitalizácia v prospech spoločnosti IPK priznaná.

121. Táto výhrada je teda podľa môjho názoru opodstatnená.

58 — Pozri bod 42 napadnutého rozsudku.

59 — Pozri Commission pour le droit européen du contrat, „Capitalisation des intérêts“. In: *Principes du droit européen du contrat*, zväzok č. 2, Société de législation comparée, Paris, 2003, s. 583 až 587.

122. V súlade s článkom 61 Štatútu Súdneho dvora „ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu“, pričom „v danej veci môže vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecného súdu“.

123. V prejednávanej veci môže Súdny dvor jednoducho vydať konečné rozhodnutie, keď určí, že úroky z omeškania musia byť vypočítané na základe hlavnej sumy pohľadávky.

IV – **O náhrade trov konania**

124. Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné alebo ak je dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci, rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku, uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 184 toho istého rokovacieho poriadku, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V súlade s článkom 138 ods. 3 Súdny dvor môže rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania nemajú úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania.

125. Vzhľadom na to, že v tejto veci nemali obaja účastníci konania úspech v častiach svojich dôvodov, považujem za primerané, aby sa rozhodlo, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy odvolacieho konania.

V – **Návrh**

126. Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby Súdny dvor:

1. zrušil rozsudok IPK International/Komisia (T-671/11, EU:T:2013:163), avšak len v rozsahu, v akom nariadil stanoviť úroky z omeškania plynúce až do úplného zaplatenia na základe hlavnej sumy pohľadávky zvýšenej o dovtedy vzniknuté úroky;

2. stanovil úroky z omeškania plynúce až do úplného zaplatenia len na základe hlavnej sumy pohľadávky;

3. zamietol zvyšnú časť odvolania;

4. rozhodol, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.